

Toon Tellegen
De egel, dat ben ik

Met tekeningen van
Annemarie van Haeringen

Querido

De egel, dat ben ik

De egel keek in zijn spiegel.

Hoe kijk ik nu? dacht hij. Hij fronste zijn voorhoofd. Misprijzend. Zo heet dat, had de mier hem eens verteld. Die neus, die kin, en dan die stekels...

Hij schudde zijn hoofd. Misschien kijken alle dieren wel zo in hun spiegel en denken ze: die slurf, dat gewei, die steeltjes... Dat zou heel goed kunnen.

Maar die gedachte veranderde niets aan zijn misprijzen. Hij telde de rimpels in zijn voorhoofd. Zes. Eén meer dan gisteren.

Hij zuchtte. Ik wou... dacht hij.

Maar hij kon niet bedenken wat hij wou en zag nog een rimpel op zijn voorhoofd verschijnen, een zevende. Meer kunnen er niet bij, dacht hij.

Hij deed een stap achteruit en zei: 'Ik wou dat ik wist wat ik wou.'

Hij spitste zijn oren en hoorde twee dieren langs zijn huis lopen.

'Weet je wie hier woont?' vroeg de een.

'Nee,' zei de ander.

'De egel.'

'Weet je dat zeker?'

'Ja, heel zeker.'

'Ach, dat wist ik niet.'

De egel, dat ben ik, dacht hij. Hij liep naar het raam en keek naar buiten. Hij zag niemand. Het was stil in het bos. Geen blaadje ritselde aan de bomen, geen vogel floot of zong.

Het was inbeelding geweest, die stemmen. Dat kon niet anders. Eerst misprijzen, nu inbeelding... En dan?

Hij schudde zijn hoofd en draaide de spiegel om. Ik weet zo langzamerhand wel dat ik de egel ben, dacht hij.

Het was een mooie dag in het begin van de zomer en hij ging naar buiten. De zon eten. Zo noemde hij dat.

